

El nacional-virus Pedro Sánchez-Negrín

«L'estat espanyol només sap fer això: empastifar-te, emmetzinar-te. Un estat nacional-víric»

Barcelona, dimecres 7 de desembre de 1938. Estimat Màrius:

El diumenge al vespre, tornant de l'Hospital Militar on havia vist el meu germà Josep que s'estava morint, vaig trobar la teva carta a casa. L'endemà el meu germà moria. No et parlaré del trasbals que hem passat. És preferible no parlar-ne ¿què diríem? La mort ens excedeix.

L'havien reclòs en un camp de concentració on envien els refractaris al servei militar detinguts pel S. I. M. [Servicio de Información Militar] Resulta que el camp està infestat de tifus. Així van ara les coses a l'"Espanya republicana" d'ençà que hi mana el doctor Negrín alçapremat pels comunistes.

Quan en pogué sortir gràcies a l'amnistia (condicionada a l'obligació d'integrar-se a l'exèrcit), es veu que ja duia el mal sense saber-ho; l'internaren, com a d'altres, a l'Hospital Militar, ben vigilat pel S. I. M. I és allà on ha mort després d'una breu agonia.

Com la mort, aturem la carta aquí. L'escriu el soldat, el futur escriptor, Joan Sales. La rep, al sanatori de tuberculosos de Puig d'Olena el seu amic, el poeta Màrius Torres. Tothom ho veia. Tothom ho sabia. Un país malalt. Una societat malalta. I tot va a més. El desembarcament del Govern de la República a Barcelona el 1937 és una epidèmia que arrasa amb tot. Pregunteu als que hi eren. Remeneu els pocs documents que queden vius. No es diu. No es vol dir. Però va ser un virus que va anar destruint Catalunya. Primer uns i després els altres.

Primer el Govern "amic" es folla, per força, l'Estatut i les lleis del Parlament català. Els funcionaris espanyols envaeixen les institucions catalanes i ho nacionalitzen tot. *A por ellos.* Tot per a ells. Se'n riuen, desautoritzen, públicament, privadament, no fan cas del President de la Generalitat Lluís Companys, dels consellers, del Govern. S'ho peten tot (persecució ideològica, tortures, condemnes, execucions... als que consideren enemics del règim). Per guanyar la Guerra. Perquè també deien que la Guerra no entén de territoris. La seva recepta: mentir, falsejar, amagar informació... Inocular microorganismes letals. La pesta ideològica. La passa del totalitarisme transvestit amb parracs de cabaret de províncies destenyits, esfilagarsats de democràcia, república, socialisme, solidaritat, humanitat... Darrere Juan Negrín, President del Govern de la República (i ministre de Defensa). Líder del PSOE i professional de la metzina letal-nacionalista.

El Dr. Negrín, el bacteri, perquè era doctor, tenia una recepta (seva i del govern i de l'estat) clonada com un virus: *"El que estorbe esa política nacional debe ser desplazado de su puesto. De otro modo, dejo el mío. Antes de consentir campañas nacionalistas que nos lleven a desmembraciones, que de ningún modo admito, cedería el paso a Franco sin otra condición que la de que se desprendiese de alemanes e italianos. En punto a la integridad de España soy irreductible y la defenderé de los de afuera y de los de adentro"*. I així es va perdre la Guerra. I així es va esborrar primer Catalunya. Després arriba el franquisme, l'altre virus, que la va destruir de nou. Sempre és així, perquè l'estat espanyol només sap fer això: empastifar-te, emmetzinar-te. Un estat nacional-víric.

Un estat sempre Frankenstein. Sempre fet a trossos, a pedaços, a bocins moribunds. Sempre nacional-el-que-faci-falta: Un estat nacional-catòlic, nacional-judicial i ara nacional-víric. Un estat nacional-irresponsable davant el coronavirus. La seva única vacuna és la ideologia

nacional-pebrots. No és una opinió. Ho diuen els que en saben. Fa dies que es sap. Que s'avisava. Pedro Sánchez com Negrín. Negrín com Pedro Sánchez. Un estat en mal estat. Irreal i Reial. Il·legal. Immoral. Irresponsable. Injust. Ignorant. Sí. Així és. I els catalans, confinats, humiliats, desesperats, desesperançats, continuem escrivint la mateixa carta que Joan Sales el 1938. Malaltís. Febrós. Víric.